TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2017. gada 11. janvārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Pamatlēmums 2008/909/TI — 7. pants — Abpusējas sodāmības nosacījums — 9. pants — Neatzīšanas un neizpildes pamati, kas izriet no abpusējas sodāmības neesamības — Izpildes valsts valstspiederīgais, kas notiesāts sprieduma valstī par valsts iestādes lēmuma neievērošanu

Lieta C-289/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Krajský súd v Prešove* (Prešovas apgabaltiesa, Slovākija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 3. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 15. jūnijā, kriminālprocesā pret

Jozef Grundza ,

piedaloties

Krajská prokuratúra Prešov .

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši M. Bergere [*M. Berger*] (referente), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 25. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

— Austrijas valdības vārdā – *C. Pesendorfer*, pārstāve,

— Slovākijas valdības vārdā – *B. Ricziová*, pārstāve,

— Zviedrijas valdības vārdā – *A. Falk* un *L. Swedenborg*, *C. Meyer-Seitz*, *U. Persson*, *E. Karlsson* un *N. Otte Widgren*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *W. Bogensberger* un *J. Javorský*, kā arī *S. Gruenheid*, pārstāvji,

* * Tiesvedības valoda – slovāku.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 28. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2008. gada 27. novembra Pamatlēmuma 2008/909/TI par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā (OV 2008, L 327, 27. lpp.), kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV 2009, L 81, 24. lpp.; turpmāk tekstā – "Pamatlēmums 2008/909"), 7. panta 3. punktu un 9. panta 1. punkta d) apakšpunktu.

2 Šīs lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedību par Čehijas tiesas sprieduma krimināllietā, kas pasludināts pret *Jozef Grundza*, atzīšanu un brīvības atņemšanas soda izpildi Slovākijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Atbilstoši Pamatlēmuma 2008/909 preambulas 5. apsvērumam:

"Procesuālās tiesības kriminālprocesā ir būtisks elements, lai tiesu iestāžu sadarbībā nodrošinātu dalībvalstu savstarpēju uzticēšanos. Dalībvalstu attiecības, kas balstās uz īpašas savstarpējas uzticēšanās pārējo dalībvalstu tiesību sistēmām, ļauj izpildes valstij atzīt sprieduma valsts iestāžu pieņemtus nolēmumus. Tādēļ būtu jāvērš plašumā Eiropas Padomes instrumentos paredzētā sadarbība, izpildot spriedumus krimināllietās, jo īpaši gadījumos, ja attiecībā uz Savienības pilsoņiem ir pieņemts spriedums krimināllietā un tiem ir piespriests brīvības atņemšanas sods vai kāds ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums. [..]"

4 Minētā pamatlēmuma 3. pantā "Mērķis un darbības joma" ir noteikts:

"1. Šā pamatlēmuma mērķis ir izstrādāt noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstij jāatzīst spriedums un jāizpilda sods, lai sekmētu notiesātās personas sociālo rehabilitāciju [reintegrāciju].

[..]

3. Šis pamatlēmums attiecas tikai uz spriedumu atzīšanu un sodu izpildi šā pamatlēmuma izpratnē. [..]

[..]"

5 Saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 7. pantu "Abpusējā sodāmība":

"1. Ievērojot šā pamatlēmuma noteikumus, šādi nodarījumi, nepārbaudot to abpusējo sodāmību, ir pamats sprieduma atzīšanai un piespriestā soda izpildei, ja saskaņā ar sprieduma valsts tiesību aktiem tie ir sodāmi ar sodu vai pasākumu, kas ietver brīvības atņemšanu uz maksimāli trim gadiem, un tādā veidā, kā tie ir definēti sprieduma valsts tiesību aktos:

— dalība noziedzīgā organizācijā,

— terorisms,

— cilvēku tirdzniecība,

— bērnu seksuāla izmantošana un bērnu pornogrāfija,

— narkotisku un psihotropu vielu nelikumīga tirdzniecība,

— ieroču, munīcijas un sprāgstvielu nelikumīga tirdzniecība,

— korupcija,

— krāpšana, [..]

— noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšana,

— naudas [..] viltošana,

— datornoziegumi,

— noziegumi pret vidi, [..]

— palīdzība nelikumīgi ieceļot un uzturēties,

— slepkavība, smagi miesas bojājumi,

— cilvēku orgānu un audu nelikumīga tirdzniecība,

— personas nolaupīšana, nelikumīga brīvības atņemšana un ķīlnieku sagrābšana,

— rasisms un ksenofobija,

— organizēta vai bruņota laupīšana,

— kultūras priekšmetu [..] nelikumīga tirdzniecība,

— krāpšana,

— rekets un izspiešana,

— ražojumu viltošana un pirātisms;

— administratīvu dokumentu viltošana un tirdzniecība,

— maksāšanas līdzekļu viltošana,

— hormonu un citu augšanas veicinātāju nelikumīga tirdzniecība,

— kodolmateriālu vai radioaktīvu materiālu nelikumīga tirdzniecība,

— zagtu transportlīdzekļu tirdzniecība,

— izvarošana,

— dedzināšana,

— noziegumi, kuri ir Starptautiskās Krimināltiesas jurisdikcijā,

— gaisakuģa vai kuģa nelikumīga sagrābšana,

— sabotāža.

[..]

3. Attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, uz kuriem neattiecas 1. punkts, izpildes valsts sprieduma atzīšanu un soda izpildi var pakļaut nosacījumam, ka tā attiecas uz darbību, ko atzīst par nodarījumu arī saskaņā ar izpildes valsts tiesību aktiem, neatkarīgi no šā nodarījuma sastāva elementiem vai apraksta.

4. Katra dalībvalsts, pieņemot šo pamatlēmumu vai vēlāk, ar deklarāciju, ko iesniedz Padomes Ģenerālsekretariātam, drīkst paziņot, ka tā nepiemēros 1. punktu. Šādu deklarāciju var atsaukt jebkurā laikā. Šādas deklarācijas vai deklarāciju atsaukumus publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*."

6 Atbilstoši Pamatlēmuma 2008/909 8. panta "Sprieduma atzīšana un soda izpilde" 1. punktam:

"[..] pārsūtīto spriedumu [..] izpildes valsts kompetentā iestāde atzīst un tūlīt veic visus soda izpildei vajadzīgos pasākumus, izņemot gadījumus, kad tā nolemj izmantot kādu no 9. pantā paredzētajiem sprieduma neatzīšanas un neizpildīšanas pamatiem."

7 Pamatlēmuma 2008/909 9. panta "Neatzīšanas un neizpildīšanas pamati" 1. punkta d) apakšpunktā ir noteikts:

"Izpildes valsts kompetentā iestāde var atteikties atzīt spriedumu un izpildīt sodu, ja:

[..]

d) 7. panta 3. punktā minētā gadījumā un, ja izpildes valsts saskaņā ar 7. panta 4. punktu ir iesniegusi deklarāciju, 7. panta 1. punktā minētā gadījumā spriedums attiecas uz darbībām, kuras saskaņā ar izpildes valsts tiesību aktiem neatzītu par nodarījumu. Tomēr attiecībā uz nodokļiem vai nodevām, muitu un valūtas maiņu sprieduma izpildi nedrīkst atteikt, pamatojoties uz to, ka izpildes valsts tiesību akti neparedz tādus pašus nodokļus vai nodevas vai tajos nav ietvertas tādas pašas normas par nodokļiem, nodevām un muitas un valūtas maiņas noteikumiem kā sprieduma valsts tiesību aktos."

Slovākijas tiesības

8 Pamatlēmumu 2008/909 Slovākijas Republika savā tiesību sistēmā ir transponējusi ar *zákon č. 549/2011 o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej Únii* (Likums Nr. 549/2011 par tādu lēmumu atzīšanu un izpildi, ar kuriem ir uzlikti ar brīvības atņemšanu saistīti krimināls odi Eiropas Savienībā), kas grozīts ar Likumu Nr. 344/2012 (turpmāk tekstā – "Likums Nr. 549/2011").

9 Ar Likuma Nr. 549/2011 4. un 16. pantu Slovākijas tiesībās ir transponēts attiecīgi Pamatlēmuma 2008/909 7. un 9. pants.

10 Saskaņā ar Likuma Nr. 549/2011 4. panta 1. punktu, kas atbilst Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 3. punktam, "Slovākijas Republika var atzīt un izpildīt spriedumu, ja tas attiecas uz darbību, ko atzīst par nodarījumu saskaņā ar Slovākijas tiesību aktiem [..]".

11 Saskaņā ar Likuma Nr. 549/2011, ar kuru ir transponēts Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 1. punkts, 4. panta 2. punktu, ja tiek lūgts atzīt un izpildīt lēmumu par nodarījumu, par kuru sprieduma valstī ir iespējams uzlikt brīvības atņemšanas sodu uz vismaz trīs gadiem un kuru lēmuma apliecinošajā dokumentā sprieduma valsts tiesa ir norādījusi kā klasificējamu vienā vai vairākās minētā likuma 4. panta 3. punktā uzskaitītajās noziedzīgu nodarījumu kategorijās, tiesa, kurā ir iesniegts lūgums, nepārbauda abpusējo sodāmību.

12 Iesniedzējtiesas lēmumā ir precizēts, ka minētā Likuma Nr. 549/2011 4. panta 3. punktā paredzētās nodarījumu kategorijas atbilst Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 1. punktā minētajiem nodarījumiem.

13 Likuma Nr. 549/2011 16. panta 1. punkta b) apakšpunktā, kas atbilst Pamatlēmuma 2008/909 9. panta 1. punkta d) apakšpunktam, ir paredzēts, ka "tiesa atsakās atzīt un izpildīt nolēmumu, ja fakti, uz kuru pamata nolēmums ir pieņemts, nav uzskatāmi par noziedzīgu nodarījumu saskaņā ar Slovākijas Republikas tiesībām un attiecīgā procedūra nav tā, kas paredzēta šī likuma 4. panta 2. un 3. punktā". Tomēr "attiecībā uz nodokļiem un nodevām, muitu un valūtas maiņu sprieduma izpildi nedrīkst atteikt, pamatojoties tikai uz to, ka Slovākijas Republikas tiesību akti neparedz tādus pašus nodokļus vai nodevas vai tajos nav ietvertas tādas pašas normas par nodokļiem, nodevām un muitas un valūtas maiņas noteikumiem kā sprieduma valsts tiesību aktos".

14 Saskaņā ar *zákon 300/2005 Z.z., Trestný zákon* (Slovākijas Kriminālkodekss) 348. panta 1. punkta d) apakšpunktu "ikvienu, kurš traucē vai ievērojami apgrūtina tiesas vai citas valsts iestādes lēmuma izpildi, veicot darbības, kas tam ar tiesas vai citas valsts iestādes lēmumu ir bijušas aizliegtas, soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz 2 gadiem".

Čehijas Republikas tiesības

15 Saskaņā ar *zákon n° 40/2009 Sb., Trestní zákoník* (Čehijas Kriminālkodekss) 337. panta 1. punkta a) apakšpunktu "ikvienu, kurš traucē vai ievērojami apgrūtina tiesas vai citas valsts iestādes lēmuma izpildi, veicot darbības, kas tam ar šādu lēmumu ir aizliegtas vai kuru veikšanas atļauja atbilstoši kādai citai tiesību normai tam ir atņemta vai zudusi, soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz 2 gadiem".

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

16 2014. gada 3. oktobrī *Okresný soud v Chebu* (Čebas rajona tiesa, Čehijas Republika) piesprieda *J. Grundza*, Slovākijas valstspiederīgajam, kumulatīvu sodu, nosakot brīvības atņemšanu uz piecpadsmit mēnešiem par zādzību ar ielaušanos un par valsts iestādes lēmuma nepildīšanu, proti, par to, ka viņš nebija ievērojis īslaicīgu transportlīdzekļa vadīšanas aizliegumu, kas viņam bija noteikts ar *Magistrát mesta Přerov* (Prešovas pašvaldība, Čehijas Republika) 2014. gada 12. februāra lēmumu.

17 2014. gada 3. oktobra spriedums, tam pievienojot Pamatlēmuma 2008/909 1. pielikumā norādīto apliecinošo dokumentu, tika nosūtīts *Krajský súd v Prešove* (Prešovas apgabaltiesa, Slovākija) minētā soda atzīšanai un izpildei Slovākijā.

18 Iesniedzējtiesas lēmumā šī tiesa precizē, ka pamatlietā aplūkotos mazāk smagos noziegumus sprieduma valsts, proti, Čehijas Republikas, tiesa neuzskata par Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 1. punktā uzskaitītajiem nodarījumiem, tādējādi brīvības atņemšanas uz piecpadsmit mēnešiem soda izpilde ir atkarīga no tā, vai tiek konstatēts, ka 2014. gada 3. oktobra spriedumā norādītie fakti ir uzskatāmi par nodarījumu arī atbilstoši Slovākijas tiesību aktiem.

19 Minētajai tiesai ir šaubas par to, vai ir ievērots abpusējas sodāmības nosacījums attiecībā uz faktiem, kas tiek kvalificēti kā "mazāk smags noziegums, nepildot valsts iestādes lēmumu".

20 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka Slovākijas Krimināl kodeksa 348. panta 1. punkta d) apakšpunkts saistībā ar pārkāpumu, kas izpaužas kā oficiāla lēmuma nepildīšana, attiecas tikai uz "Slovākijas" tiesas vai citas iestādes lēmumiem, kas ir izpildāmi "Slovākijā".

21 Tādējādi iesniedzējtiesa uzskata, ka, izvērtējot faktus, par kuriem *J. Grundza* tika notiesāts Čehijas Republikā, konkrēti šķiet, ka runa nav par "nodarījumu" Slovākijas Krimināl kodeksa 348. panta 1. punkta d) apakšpunkta izpratnē, jo šis fakts neatbilst faktiskajiem apstākļiem, kas veido nodarījumu, kurš izpaužas kā oficiāla lēmuma nepildīšana šīs tiesību normas izpratnē. *J. Grundza* tika piespriests sods par Čehijas Republikas iestādes pieņemta lēmuma neizpildi, proti, tāda lēmuma neizpildi, kurš esot spēkā tikai šajā dalībvalstī.

22 Iesniedzējtiesa arī vaicā, vai, ņemot vērā Pamatlēmuma 2008/909 mērķi, proti, atvieglot notiesātas personas reintegrāciju, proti, attīstot sadarbību starp dalībvalstīm, izpildot spriedumus krimināllietās tādā gadījumā, kāds aplūkots pamatlietā, kurā ir pārkāptas intereses, kas ir aizsargātas ar sprieduma valsts tiesību aktiem, abpusējā sodāmība neesot jāizvērtē abstrakti, proti, tā, it kā būtu pārkāptas intereses, kas ir aizsargātas ar izpildes valsts tiesību aktiem.

23 Šādos apstākļos *Krajský súd v Prešove* (Prešovas apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 3. punkts un 9. panta 1. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka abpusējas sodāmības nosacījums ir uzskatāms par izpildītu tikai tad, ja nodarījums, par kuru ir lēmums, ko tiek lūgts atzīt, pamatojoties uz lietas apstākļu konkrētu (*in concreto*) izvērtējumu, ir nodarījums arī izpildes valsts tiesību aktu izpratnē (neatkarīgi no šā nodarījuma sastāva elementiem vai apraksta), vai šā nosacījuma izpildei ir pietiekami, ka faktiskie lietas apstākļi vispārīgi (*in abstracto*) ir kvalificējami kā noziedzīgs nodarījums arī izpildes valsts tiesību aktu izpratnē?"

Par prejudiciālo jautājumu

24 Uzdodot savu jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 3. punkts un 9. panta 1. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka abpusējas sodāmības nosacījums ir uzskatāms par izpildītu tādā situācijā, kāda ir aplūkota pamatlietā, kad sprieduma atzīšana un soda izpilde tiek lūgta par darbībām, kuras sprieduma valstī tiek kvalificētas kā "krimināl pārkāpums, nepildot oficiālu lēmumu, kas ir pieļauts sprieduma valsts teritorijā" un par kurām līdzīgi kvalificējams krimināl pārkāpums pastāv izpildes valstī, bet pēdējās minētās valsts tiesību aktos ir paredzēts, ka, lai šādu pārkāpumu varētu pierādīt, kādai no iestādēm, kas rīkojas tās teritorijā, ir jāpieņem oficiāls lēmums.

25 Vispirms ir jākonstatē, ka, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz šo jautājumu, šo jēdzienu analīze nav jābalsta uz abpusējas sodāmības nosacījuma izvērtējumu *in concreto* vai *in abstracto*.

26 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka Pamatlēmumā 2008/909, kas ir minimālās saskaņošanas dokuments, un it īpaši tā 7. pantā saistībā ar abpusējas sodāmības nosacījumu šādi jēdzieni nav minēti.

27 Otrkārt, kā ģenerāladvokāts norādīja savu secinājumu 26. punktā, dalībvalstīm ir dažādas nostājas attiecībā uz precīzu minēto jēdzienu nozīmību abpusējas sodāmības kontekstā.

28 Lai atbildētu uz pārformulēto jautājumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 3. punktu attiecībā uz nodarījumiem, uz kuriem neattiecas tā 1. punktā paredzētais 32 nodarījumu saraksts, izpildes valsts sprieduma atzīšanu un soda izpildi var pakārtot nosacījumam, ka tā attiecas uz darbību, ko atzīst par nodarījumu arī saskaņā ar izpildes valsts tiesību aktiem, neatkarīgi no šā

nodarījuma sastāva elementiem vai apraksta. Citiem vārdiem, šī tiesību norma ļauj izpildes valstij sprieduma atzīšanu un soda izpildi pakļaut nosacījumam, ka jābūt izpildītam abpusējas sodāmības kritērijam.

29 Attiecīgi Pamatlēmuma 2008/909 9. panta saistībā ar neatzīšanas un neizpildīšanas pamatiem 1. punkta d) apakšpunktā izpildes valsts kompetentajai iestādei ir paredzētas tiesības atteikties atzīt sprieduma valstī pasludināto spriedumu un izpildīt sodu, kas arī noteikts šajā pēdējā minētajā valstī, ja nav izpildīts abpusējas sodāmības nosacījums.

30 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka darbības, par kurām *J. Grundza* tika notiesāts, proti, valsts iestādes lēmuma nepildīšana, izpildes valsts kompetentā iestāde, proti, Čehijas Republika, neuzskatīja par nodarījumiem, kas ietilptu Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 1. punktā.

31 Tādējādi saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 3. punktu 2014. gada 3. oktobra sprieduma atzīšana un kumulatīvā soda, piespriežot brīvības atņemšanu uz piecpadsmit mēnešiem, izpilde ir atkarīga no tā, vai kompetentā Slovākijas iestāde konstatē, ka šajā spriedumā norādītie fakti ir uzskatāmi par nodarījumu arī saskaņā ar Slovākijas tiesību aktiem, neatkarīgi no tā, kādi ir tā sastāva elementi vai apraksts sprieduma valstī.

32 To precizējot, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un mērķi, kas ir izvirzīti tiesiskajā regulējumā, kurā šī norma ir ietverta (spriedumi, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 35. punkts, un 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 31. punkts).

33 Pirmkārt, runājot par Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 3. punktu, jāatgādina, kā to dara ģenerāladvokāts savu secinājumu 47. punktā, ka ar šo tiesību normu tiek apiets abpusējās sodāmības izvērtēšanas apjoms, ciktāl tajā ir noteikts, ka izpildes valsts kompetentā iestāde pārbauda, vai aplūkotās darbības "ir uzskatāmas par nodarījumu arī" atbilstoši valsts tiesībām, "neatkarīgi no tā, kādi ir tā sastāva elementi vai apraksts".

34 Kā izriet no paša šī 7. panta 3. punkta formulējuma, obligātais un pietiekamais nosacījums, lai izvērtētu abpusēju sodāmību, ir ietverts apstāklī, ka darbības, par kurām tika noteikts sods sprieduma valstī, ir uzskatāmas par nodarījumu arī izpildes valstī. No tā izriet, ka nav nepieciešams, lai nodarījumi būtu identiski abās aplūkotajās dalībvalstīs.

35 Šādu interpretāciju apstiprina vārdkopa "neatkarīgi no tā, kādi ir sastāva elementi vai apraksts" nodarījumam, kas paredzēts izpildes valstī, no kā skaidri izriet, kā to norādīja ģenerāladvokāts savu secinājumu 48. un 49. punktā, ka perfekta atbilstība netiek pieprasīta nedz kā viens no nodarījuma sastāva elementiem, kas tiek attiecīgi kvalificēti sprieduma valsts vai izpildes valsts tiesībās, nedz šī nodarījuma nosaukumā vai klasifikācijā atbilstoši attiecīgajām valsts tiesībām.

36 Tādējādi šajā tiesību normā kompetentajai izpildes valsts iestādei ir saglabāta elastīga pieeja, izvērtējot abpusējas sodāmības nosacījumu gan saistībā ar nodarījuma sastāva elementiem, gan tā aprakstu.

37 Tādējādi būtiskais elements, izvērtējot abpusējo sodāmību, saskaņā ar pašu Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 3. punkta formulējumu ietilpst atbilstībā starp, no vienas puses, faktiskajiem apstākļiem, kas ir nodarījuma pamatā un kas ir atspoguļoti sprieduma valsts pasludinātajā spriedumā, un, no otras puses, nodarījuma definīciju atbilstoši izpildes valsts tiesībām.

38 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, izvērtējot abpusējo sodāmību, izpildes valsts kompetentajai iestādei ir jāpārbauda, vai nodarījuma pamatā esošā rīcība, kas ir atspoguļota sprieduma valsts kompetentās iestādes pasludinātajā spriedumā, pati par sevi, ja tā tiktu veikta izpildes valstī, būtu krimināli sodāma šajā teritorijā.

39 Otrkārt, par labu šādai abpusējas sodāmības izvērtēšanai liecina arī konteksts, kādā iekļaujas Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 3. punkts un 9. panta 1. punkta d) apakšpunkts.

40 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar tā 26. pantu Pamatlēmums 2008/909 saistībā ar attiecībām starp dalībvalstīm aizstāj vairākus starptautisko tiesību dokumentus, lai saskaņā ar tā preambulas 5. apsvērumu nostiprinātu sadarbību, izpildot spriedumus krimināllietā.

41 Atšķirībā no šiem starptautisko tiesību dokumentiem Pamatlēmuma 2008/909 pamatā vispirms ir savstarpējas atzīšanas princips, kas saskaņā ar tā preambulas 1. apsvērumu, to lasot LESD 82. panta 1. punkta gaismā, ir "stūrakmens" tiesu iestāžu sadarbībai krimināllietās Eiropas Savienībā; šī sadarbība saskaņā ar minēto preambulas 5. apsvērumu ir balstīta uz dalībvalstu īpašu savstarpēju uzticību to attiecīgajām tiesību sistēmām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, 46. un 47. punkts).

42 Savstarpējās atzīšanas princips saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 8. panta 1. punktu nozīmē, ka principā izpildes valsts kompetentā iestāde atzīst tai nosūtīto spriedumu un tūlīt veic visus soda izpildei vajadzīgos pasākumus.

43 Kā ģenerāladvokāts konstatē savu secinājumu 36. punktā, šis savstarpējās atzīšanas princips ir licis Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 1. punktā noteikt to krimināl pārkāpumu sarakstu, attiecībā uz kuriem abpusējas sodāmības pārbaude ir atcelta.

44 Turklāt pat attiecībā uz nodarījumiem, kas nav iekļauti šajā sarakstā, jākonstatē, ka šī pamatlēmuma 7. panta 3. punktā izpildes valstij ir tikai noteiktas tiesības sprieduma atzīšanu un soda izpildi pakļaut nosacījumam, ka ir ievērots abpusējas sodāmības nosacījums.

45 Šādā kontekstā šīs tiesības ļauj dalībvalstīm, kā ģenerāladvokāts to norādījis savu secinājumu 68. punktā, atteikties atzīt sprieduma atzīšanu un izpildīt sodu par pārkāpumiem, ko tās neuzskata par morāli sodāmiem un kas tādējādi nav nodarījumi.

46 No iepriekš minētajiem apstākļiem izriet, ka abpusējas sodāmības nosacījums ir izņēmums no spriedumu atzīšanas un soda izpildes principa. Tādējādi sprieduma neatzīšanas un soda neizpildīšanas pamata piemērošanas joma, neesot abpusējai sodāmībai, kā tas paredzēts Pamatlēmuma 2008/909 9. panta 1. punkta d) apakšpunktā, ir jāinterpretē šauri, lai ierobežotu neatzīšanas un neizpildīšanas gadījumus.

47 Tādējādi abpusējas sodāmības izvērtējuma, ko veic izpildes valsts kompetentā iestāde, uz kuru ir atsauce šī pamatlēmuma 7. panta 3. punktā, mērķis ir pārbaudīt, vai pārkāpuma pamatā esošā rīcība, kas ir atspoguļota nolēmumā, kuru pieņēmusi sprieduma valsts kompetentā iestāde, pati par sevi arī būtu krimināli sodāma izpildes valstī, ja tā tiktu veikta šajā teritorijā.

48 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka pamatlietā aplūkotais nodarījums ir uzskatāms par apdraudējumu oficiālam lēmumam, kuru ir pieņēmusi Čehijas Republikas valsts iestāde, un tādējādi par apdraudējumu Čehijas Republikas aizsargātajām interesēm, tādēļ katrā ziņā nevar uzskatīt, ka abpusējās sodāmības nosacījums būtu izpildīts.

49 Tomēr, izvērtējot abpusējo sodāmību, izpildes valsts kompetentajai iestādei ir jāpārbauda nevis tas, vai ir pārkāptas sprieduma valsts aizsargātās intereses, bet gan tas, vai gadījumā, ja aplūkotais nodarījums būtu izdarīts dalībvalstī, kurā atrodas šī iestāde, par pārkāptām tiktu uzskatītas līdzīgas intereses, kas ir aizsargātas ar šīs valsts tiesībām.

50 Treškārt, jāatgādina, ka saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909 3. panta 1. punktu tā mērķis ir izstrādāt noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstij ir jāatzīst spriedums un jāizpilda sods, lai sekmētu notiesātās personas sociālo rehabilitāciju.

51 Šī pamatlēmuma 9. panta 1. punkta d) apakšpunkta šaura interpretācija veicina mērķa sekmēt notiesātās personas sociālo rehabilitāciju sasniegšanu, it īpaši tādā situācijā, kāda ir aplūkota pamatlietā, kad šī persona ir izpildes valsts valstspiederīgais.

52 Šajā gadījumā no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka kompetentā Čehijas Republikas tiesu iestāde notiesāja *J. Grundza* par to, ka viņš šajā dalībvalstī vadīja mehānisko transportlīdzekli, lai gan bija Čehijas Republikas valsts iestādes lēmums, kas viņam liedza to darīt.

53 Lai izvērtētu, vai pamatlietā ir izpildīts abpusējas sodāmības nosacījums, iesniedzējtiesai, kurai ir jāatzīst un jāizpilda notiesājošais spriedums, ir jāpārbauda, vai gadījumā, ja šī rīcība, proti, mehāniskā transportlīdzekļa vadīšana, neraugoties uz oficiālu lēmumu, kas to liedz darīt, tiktu veikta šīs tiesas dalībvalstī, tā būtu krimināli sodāma, ņemot vērā šīs valsts tiesības. Ja tas tā ir, jāuzskata, ka abpusējas sodāmības nosacījums ir izpildīts.

54 Ņemot vērā visus iepriekš minētos nosacījumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2008/909 7. panta 3. punkts un 9. panta 1. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka abpusējas sodāmības nosacījums ir uzskatāms par izpildītu tādā situācijā, kāda ir aplūkota pamatlietā, ja nodarījuma pamatā esošā rīcība, kas ir atspoguļota spriedumā, kuru pasludinājusi sprieduma valsts kompetentā iestāde, pati par sevi būtu krimināli sodāma izpildes valstī, ja tā tiktu veikta tās teritorijā.

Par tiesāšanās izdevumiem

55 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Padomes 2008. gada 27. novembra Pamatlēmuma 2008/909/TI par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā, kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI, 7. panta 3. punkts un 9. panta 1. punkta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka abpusējas sodāmības nosacījums ir uzskatāms par izpildītu tādā situācijā, kāda ir aplūkota pamatlietā, ja nodarījuma pamatā esošā rīcība, kas ir atspoguļota spriedumā, kuru pasludinājusi sprieduma valsts kompetentā iestāde, pati par sevi būtu krimināli sodāma izpildes valstī, ja tā tiktu veikta tās teritorijā.

[Paraksti]